

EMILI AMARGANT

“ECOS” núm. 26 (12-9-1948)

Secció “Vida Local”

“H an partido para su residencia de Francia las Hermanas Azules, que han desarrollado una intensa labor educadora y formativa en nuestro pueblo”.

Una notícia succinta. Sembla evident que les “hermanas azules” varen ser un parèntesi dins la trajectòria docent de les “hermanas franciscanas”.

“Au revoir les enfants”

Les “hermanes azules” tenien l'establiment a la Torre de Can Gustà. És a dir, en aquell edifici singular que hi havia on ara trobareu les oficines, la biblioteca i els pisos de la Caixa Laietana.

- Portaven uns hàbits de color blau hostessa —em diu una ex alumna.

Un to *chic* i de *glamour* en l'austeritat dels uniformes. Les franciscanes, en canvi, vestien totalment de negre i vistes d'esquena i d'un tros lluny sembla-

ven un estol de merles.

- Es deien Sor Santa-Ernestine, Sor Maria del Carmen i Sor Colomba.

Fa una pausa i comenta:

- Entre elles parlaven en francès.

“Oh, la, la !”.

Varen tenir una fi com de desnonament. Trist. De quatre ratlles, gairebé de notaria, en una revista de poble.

Hauran de passar vint anys perquè Argentona torni a tenir un establiment on el francès sigui llengua habitual: “Club Orpheé, plaça Ballot. Françoise et Glory”.

“ECOS” núm. 28 (26-9-1948)

“Secció Vida Local”

“APERTURA DEL COLEGIO DE STA. ANA.

Las Religiosas Franciscanas de la Inmaculada Concepción están de nuevo entre nosotras dispuestas a continuar la gloriosa tradición escolar comenzada hace sesenta años con la fundación del colegio del “carrer de les monges” por la sierva de Dios Rvda. M. Ana Ravell fundadora de dicho instituto.

Todo es actividad en estos momentos, albañiles, pintores, carpinteros, todos se afanan para dejar el colegio a punto de recibir a los escolares en las nuevas aulas espaciosas y ventiladas, que abrirán sus puertas el próximo día 1 de Octubre.

La capilla será abierta de nuevo al público el día 4, festividad de S. Francisco de A. con una misa de Comunión general a la que asistirán las alumnas y los fieles devotos del “Poverello”.

Podemos divulgar que además de la primera enseñanza, habrá clase de “Comercio práctico” con las asignaturas siguientes: Ortografía, Cálculo Mercantil, Teneduría de libros, Taquigrafía, Francés y Mecanografía y como asignaturas de adorno, todas las labores propias de la mujer: Solfeo, Piano, Dibujo y Pintura”.

Las alumnas podrán ser internas, mediopensionistas y externas.

ECOS al dar la bienvenida a las nuevas religiosas, que vienen a llenar el hueco que nos dejan las “Her-

manas Azules” hacen votos para que se reavive aquella vida catequística del “Ramadet” tan exuberante en tiempos del Rdo. José Samsó”.

“Buenos días, chicas”

Les franciscanes tenien el monopoli, per dir-ho en terminologia mercantil, de l'ensenyament religiós a la vila. De fet, s'ho havien guanyat a pols. Hi exercien des de 1883. Varen començar a Can Pona i al cap de dos anys (1885) inauguraven el convent del carrer de Sant Julià. Un carrer que prendrà com a nom popular el “carrer de les monges”.

Donat al Cèsar el que és del Cèsar, cal dir que aquell regne d'amazones, tenia un petit apèndix masculí. Una colla d'infants purs i tendres que hi rebien les primeres nocions del saber i del coneixement per boca de la Senyoreta Francisqueta.

Francesca Calafell de ca l'Ànima. La Senyoreta Francisqueta

Era alta. Ferma. Els cabells blancs i curts. Clenxa lateral de tiralínies. Autoritària... però, de tant en tant, somreia.

Quan ho feia, es transmutava. Li canviava la fesomia. El posat.

Era –per dir-ho al·legòricament– com una troca de llana. Compacta i de pocs embulls. D'emocions contingudes. El somriure, però, l'esponjava. És descabdellava. Era llavors quan parlava del seu germà (o germans) que eren o havien estat a l'Àfrica fent el soldat. Els ulls se li entelaven. L'Àfrica era lluny. Un altre continent. Dies i dies de viatge en trens i vaixells. Un tros de món perillós. A nosaltres també se'ns entelaven els ulls. “Que bé que s'explica!”.

Quan la senyoreta Francisqueta s'esplaiava, pas-sàvem d'alumnes a confidents. Ella, una dona hermètica i poc donada a les expansions, ens feia partíceps de la seva vida i les seves cuites.

Les tardes que plovia, treia patufets d'un armari i ens els deixava llegir a la classe. Si, a més a més, somreia, la felicitat era completa.

Després, a l'hora de plegar, si el ruixat continuava, obria un paraigua negre i enorme i se'n tornava cap a Trajà. “I amunt, que fa pujada!”, deia.

L'endemà, si feia sol, sortia de ca l'Ànima i, davant de la font, també obria aquell paraigua negre i enorme i venia cap a l'escola. “I avall, que fa baixada!”, devia pensar.

I més canvis.

El 3 d'octubre, se n'anava mossèn Pere Batlle i el substituïa mossèn Francesc Griera.

“ECOS” núm. 29 (3-10-1948)

“Notícia de primera plana”

“Hoy día 3, tomará posesión de la Parroquia de San Pedro de Lavern nuestro querido ecónomo D. Pedro Batlle =/= El próximo domingo día 10 tomará posesión de la Parroquia de Sant Julian de Argentona D. Francisco X. Griera Pbro.

! Ad multos et faustos annos !

RDO. D. FRANCISCO X. GRIERA

El Rdo. D. Francisco Griera Gaja nació en el pueblo de San Bartolomé del Grau el año 1895 de una familia cristiana y de fé muy arraigada. A los diez años comenzó la carrera eclesiástica en el Seminario de Vich. Cursando en el mismo hasta el 2o. de Filosofía.

En 1914, trasladose al Seminario de Barcelona siendo ordenado sacerdote en Abril de 1920.

En Junio del mismo año fué destinado coadjutor de la Parroquia de Cabrera de Mataró; y en Agosto de 1921 a la de Santa Eulalia de Esparraguera. Dos años después en 1923 fué nombrado coadjutor de San Cugat del Vallés continuando la catalogación de “Biblioteca Balmes” de Barcelona, donde permaneció hasta Junio de 1925. Ejerció el cargo de

vicario en las parroquias de San Juan de Horta y de Santa Madrona y en Agosto de 1930 fué nombrado Regente de la Parroquia de Santa Maria de La Palma de Cervelló permaneciendo en la misma hasta el 26 de Julio de 1936.

Después de la liberación, pasó a regentar unos meses la parroquia de Senmenat; y en Junio de 1939 pasó a la de San Cugat del Vallés donde ha trabajado en colaboración con su hermano Monseñor Antonio Grieria en la restauración espiritual, cultural y artística del Monasterio y Parroquia de San Cugat del Vallés.

Durante los últimos años de la carrera colaboró con el Doctor Archivero de la Catedral de Barcelona, Mosén José Mas y ha ordenado varios archivos de casas particulares, y colaborado activamente en la redacción del "Tesor de les tradicions i cultura de Catalunya" obra en 4 volumenes de su hermano y eminente filólogo Doctor Antonio Grieria Gaja".

RDO. D. PEDRO BATLLE

Nació el Rdo. D. Pedro Batlle y Argilaga en el pueblo de Abrera a los pies de la Montaña Santa de Montserrat el año 1910. De familia de recia raigambre cristiana, siguió la llamada del Señor, ingresando en el Seminario Conciliar de Barcelona el año 1922, donde cursó toda la carrera sacerdotal.

Fué ordenado de Sacerdote en 1934, siendo destinado en calidad de Encargado a la Parroquia de S. Bartolomé de Montferri.

En 1935 fué nombrado Coadjutor de nuestra parroquia, cargo que desempeñó con general aplauso hasta 1936.

Después de la incalificable tragedia de que fué escenario nuestra Patria, fué destinado de nuevo a Argentona como coadjutor hasta mediados de 1939 en que fué nombrado Regente de la misma por enfermedad de D. Francisco Botey Pbro. Siendo nombrado encargado de dicha parroquia a la muerte del Párroco Botey.

A raíz de la visita pastoral celebrada el 12 de abril de 1942, recibió el título de Ecónomo cargo que ostenta en la actualidad.

La labor del Rdo. Batlle al frente de nuestra parroquia ha sido enorme. Al llegar en 1939 a ella todo eran ruínas. El templo totalmente devastado así como la casa rectoral. Gracias a su celo, el templo fué reconstruido el primero entre los de la comarca y nuestra parroquia posee hoy una buena casa rectoral y un estupendo Centro Parroquial con Sala de Espectáculos (cine-teatro), Sala de Reuniones, Biblioteca, etc. En el aspecto espiritual su labor ha sido mayor que en el material, habiéndose captado las simpatías de todos los feligreses, como lo prueba la ingente muchedumbre que hoy le acompaña a San

Pedro de Lavern a su toma de posesión".

"ECOS" núm. 32 (24-10-1948)

"Secció Vida Local"

"Necrologia.

Dña. Sara Argilaga Llorens Vda. De Batlle.

Ha fallecido a la edad de 63 años después de larga y penosa enfermedad, sufrida con ejemplar resignación cristiana la conocida Sra. Sara Argilaga Vda. de Batlle, madre de nuestro querido Sr. Ecónomo habiendo recibido los Santos Sacramentos y la B. Apostólica.

A los innumerables testimonios de pésame que recibe la atribulada familia, prueba elocuente del aprecio y simpatía de que gozaba la Sra. Sara, unimos el nuestros, bien sentido".

La fotografia és impressionant.

Carrer de San Ginés, carrer dels "Rosers" fins on arriba la vista i probablement un petit tram de l'Avinguda de José Antonio, del carrer Calvo Sotelo i de la plaça General Mola.

Als enterraments s'hi pot anar de manera sincera per acomiadar el difunt i per fer costat als familiars. Però, sovint, s'hi va per compromís, per quedar bé o, fins i tot, per hàbit.

Tota la gentada de la instantània, tota la que no hi apareix, totes les dones que han oït missa però no acompanyen al difunt fins al cementiri, hi ha anat per fer costat a mossèn Pere. Més precisos: per tornar a estar al costat de mossèn Pere.

El predicament que tenia el clergue sobre la seva feligresia era total i absolut. He sentit explicar que tenia rampells. Que, de vegades, desbarrava. I què ?

En el seu moment va signar tots els salconduits necessaris per treure les ànimes del poble d'aquella mena de llimbs que eren els camps de concentració. Tothom havia de tornar a casa.

Va reconstruir el temple, la rectoria i el Centre. I "el Centru" –frase de l'època- va "recollir el jovent". A més, va permetre i afavorir la revifalla del teatre i va albergar una Biblioteca que es va convertir en la seu de l'"Ecos".

En el terreny espiritual, tenia ofici. Molt.

En poques paraules, s'havia guanyat la gent.

I aquesta comunió entre el pastor i les ovelles (axioma tan estimat pels catòlics, apostòlics i romans) la va desfer el Bisbe Gregorio Modrego Casaus. Aquella autoritat eclesiàstica que anava poble per poble per a "conocer de cerca las necesidades espirituales y materiales de la grey".

El 3 d'octubre, mossèn Pere va prendre possessió de la Parròquia de Sant Pere de Lavern. Per què l'hi va enviar el Bisbe Modrego ? Ell que, sobre el terreny, anava a "conocer..." no va saber veure ni entendre la qualitat del lligam entre Argentona i mossèn Pere ? Ai, la infal·libilitat de les jerarquies eclesiàstiques! Els camins del Senyor són infinits, però l'any 1948, els parroquians de la vila, consideraven que haurien d'haver estat més concrets, acotats i precisos i en el cas de mossèn Pere haurien d'haver tingut un límit: Argentona. Perquè, ja estaven més o menys d'acord en què els dissenys del Senyor fossin insondables, però tant ?.

L'enterrament de Sara Argilaga vídua Batlle, va ser també una mostra incontestable d'adhesió a la figura del seu fill, al seu treball, al seus rampells i desbarrades, al seu carisma.

Negar-ho, és tenir pa a l'ull.

I, malgrat tot, l'església creixia.

Mossèn Francesc X. Griera va ser rector de la Vila entre 1948 i 1955. Entre el clergue i la feligresia més significada i militant no es produí cap mena de química, que diem ara. La vida parroquial, en el sentit més ampli, no fou pas una bassa d'oli.

Mossèn Griera va ser un pobre pastor amb moltes ovelles fent rebombori.

L'any 1955, des de Barcelona i "a requerimiento de personas de Argentona y de otras que ejercen autoridad moral sobre mí", va publicar un full que sota el títol "In memoriam", fa recompte dels treballs que realitzà en el decurs del sexenni que estigué al capdavant de la parròquia "a pesar de las muchas dificultades de todo orden que han restringido mi labor". (El subratllat es meu).

En aquest balanç escrit en el castellà ampul·lós de l'època i amb un –jo diria– intencionat *retintin* s'hi pot llegir:

"1949. b) A fin de consolidar el ábside del templo parroquial, se procedió, después del asesoramiento técnico de los señores arquitectos D. Luis Bonet Gari, D. Jerónimo Martorell (e.p.d.) y D. Miguel Brullet, una vez obtenido el asentimiento de la Junta de reconstrucción y con la aprobación del Sr. Obispo, a continuar las obras de ampliación del templo. Los cimientos iniciados por mi antecesor se hallan, en la actualidad al plano del presbiterio. Gracias a la generosidad de D. Francisco Font, que cedió gratuitamente unos metros de terreno de su propiedad, se ensanchó el paso que circundará el ábside".

Per il·lustrar la notícia, podeu veure a un paleta temerari acabant d'enllestir un contrafort.

Així doncs, més enllà d'alguns episodis deploables però tristament consubstancials a la condició humana, l'església local va créixer. Com a mínim en superfície.

Continuant amb l'"In memoriam" de mossèn Griera, a les dues últimes línies del balanç de 1949, llegim:

"Para el servicio de culto se adquirieron: la imagen de Cristo Crucificado, la Bandera del Santísimo Sacramento para la Procesión del Corpus, una capa pluvial de color morado y un armonium".

“ECOS” núm. 61 (8-5-1949)

Secció “Futbol”

“Argentona, 4 – Arenys de Munt, 1

Nuestros muchachos vencieron al temporal y al adversario.

(..) Por parte del Argentona como hemos dicho, todos sus componentes brillaron a gran altura”.

Al cap de tres setmanes:

“ECOS” núm. 64 (29-5-1949)

1949. La Setmana Santa: Notes quasi musicals

Va durar molts anys que, per Setmana Santa, el silenci i el recolliment eren la banda sonora de la nostra vida quotidiana. El Dijous Sant, a migdia, es lligaven les campanes i es desfermaven les tenebres. El món era a la foscor. El fill de Déu havia expirat. Els cinemes, tancaven; a la ràdio, només música sacra; el ritme vital s'alentia. Els infants jugaven en veu baixa i sense cançons.

A la tarda, hi havia processó d'homes. Les senyores a casa feien els bunyols. Silenci.

Però a la processó del Divendres Sant, també hi podien anar les dones i les que tenien tessitura de soprano, s'esplaiaven fent trèmolos operístics a l'hora de cantar el

Per vostre passió sagrada
adorable Redemptor,
perdoneu altra vegada
a aquest poble pecador.

“Per vostra passió sagraaaaaaaaada, adorable redemptooooooooooooor ...”.

Dissabte Sant era un dia de traspàs entre el dol i la glòria. Entre la mort i la resurrecció.

Diumenge era Pasqua, les campanes tornaven a repicar; el cinema obría les portes; a la ràdio, hi cantava en Sepúlveda: “bajo el palio de la luz crepuscular”; els infants ho esvalotaven tot i, a partir de l'any 1952, el “coru” del Llaç sortirà a cantar les caramelles. Les sopranos tornaven a fer “gorgoritos” desant els vestits de mudar que els de casa s'havien posat per anar a la processó. El pols retornava.

Us adoneu de fins a quin punt l'església marcava el tempo de les nostres vides ?

I també tornava el futbol.

“Argentona, 2 – Malgrat, 2

El Argentona al borde del abismo

“Lo que pasó en nuestro campo el día de la Ascensión (...) demuestra a las claras que el público no está conforme con la actuación de determinados jugadores. Y alguno de estos puso en evidencia además de su poca educación un escaso respeto a los colores que defiende y al público.

El Argentona no marcha bien, y en los jugadores la disciplina no cuenta. El público no responde ... En fin, que nuestro histórico club necesita una reforma a fondo”.

El futbol ho té, això. De la glòria a la misèria. De l'heroisme a la covardia. Del sublim al ridícul. De l'eufòria al “ja s'ho faran”.

Ara, el C.F. Argentona va omplir moltes tardes masculines de diumenge.

Mentre les dones endreçaven la cuina, cosien o planxaven, els marits se n'anaven al futbol.

- Goooooooool !

Crits i aplaudiments. Han marcat els nostres i

ho han fet a la porteria de dalt. Els que s'ho miren des de darrera de la tàpia –coronada amb els trossos de vidre de consuetud– no han vist qui ha estat el golejadó. Probablement en Calafell, en Mañosa o l'Arañó.

El marcador diu: “Local, 1 ; Visitante, 0”.

Ja hi firmaríem a la fi del matx.

Quan el partit s'acabi, els marits aniran a buscar les mullers i faran via cap a la segona sessió del cinema a la Sala, a ballar a Can Tomàs o, potser, aniran a acabar de passar la tarda a cals sogres.

I fins aquí un apunt al natural de les tardes de diumenge en què hi havia campionat i l'Argentona jugava a casa.

I la vida continuava.

Maig: per l'Ascensió pujarem a Granollers a veure la fira de bestiar; juny, serà el sant de mossèn Pere i farem un autocar per anar-lo a veure; juliol, per Sant Cristòfor, benedicció dels cotxes –encara que no en tinguem– i comprarem el ramet d'espigol amb la medalleta; agost, la Festa Major; Setembre, festa al Viver, a Can Riera i al Cros. Potser algun diumenge, amb el pare, ens arribarem fins al “Rancho Grande” a veure com van les obres.

Les obres del “Bell Racó” varen durar més de deu anys. I tot hi marxava a l'engròs. Hi arribaren a treballar més de dues-centes persones.

Els diumenges i altres festes de guardar, tots els treballadors que hi anaven d'excursió, tenien garantit un plat d'arròs amb conill, pa, vi i postres. I si hi anaven amb la família per mostrar-los la marxa de les obres, també hi havia ració per la dona i els fills. Ja dic, a l'engròs.

Aquesta imatge és de finals de la dècada dels

quaranta. Temps de sous baixos, preus alts, racionament i estraperlo. Hi ha paletes, manyans, fusters, picapedrers i, lògicament, dones o fills de paletes, manyans, fusters i picapedrers.

La fotografia, tirada després de les postres, suggereix un panxacontentisme inusual per l'època.

Hi ha qui ja s'ha estirat amb intencions de becaïna, hi ha qui fa el cigarret o la pipa.

Moments de beatitud.

Demà serà un altre dia i .....

Octubre, rovellons.

Novembre, Tots Sants i castanyes.

Desembre, a Can Camps maten un porc cada setmana.

Can Camps. Al fons, els mítics pallers.

Reproduïm un fragment del llibre *Del gourmand i del llamenc*. És un text que s'acobra la mar de bé a la fotografia que ens il·lustra sobre una “d'aquelles primeres i multitudinàries MATANÇA DEL PORC que, organitzades pel ja desaparegut setmanari “Destino” tenien lloc durant el mes de desembre”. L'ordre del dia era el següent, “a les 9 del matí els turistes o excursionistes desembarcats dels autocars, ja feien cap a Can Camps. Allí s'efectuava pròpiament la matança a la vista dels distingits comensals els quals, entretant, eren convidats a “matar” l'estona amb anís i figues seques”.

Més endavant, podem llegir que era “un espectacle gastronòmic que, amb més o menys encert, se l'apropriaren a no trigar gaire moltes agències turístiques del país”.

Pels que abominen de les curses de braus, val a dir que la nostrada *matança del porc* déu n'hi do també. És més austera i casolana, això sí. No té bum bum ni parafernàlia. No té música –llevat dels do de pit del garrí–, ni cap element ritual o estètic. Que jo sàpiga, no ha tingut poetes que l'hagin glossada, ni pintors que n'hagin fet quadres, ni escultors que l'hagin immortalitzat. No hi ha matadors reconeguts ni amb fama. Tampoc no hi ha cap mena d'or-

todòxia en la brega, ni risc, ni emoció.

A diferència dels braus, presents en la mitologia i cultura mediterrània des de temps immemorial, el porc és una pobra bèstia de segona divisió. Una carn de canó claríssima que morirà sense pena ni glòria i sense tenir el dret a l'indult per més que demostrï casta i braó. Com a màxim, si és massa guerriller, es guanyarà les imprecacions dels que l'aguanten per les extremitats en la llarga estona del seu suplici.

"L'espectacle gastronòmic" no té emoció.

Per començar, l'animal no surt de la quadra lliure i desafiador. Sovint el treuen de la cort estirant-lo pel ganxo que, prèviament, li han clavat a les barres. La cridòria és decibèlica i encongeix el cor. Tant-se-val! No hi ha franciscanes ni franciscans entre la concurrència, pobre animalet del Senyor!

Un grup d'homes el subjecta i el matorador s'hi apropa. Sense capa, ni espasa, ni postures. Tampoc brinda la feina. S'ha deixat la *montera* a casa. Nyac!, un tall sec i profund. Brolla un raig de color carmesí magnífic, com si fos d'un dels brocs de la font de Sant Domingo. En lloc d'un càntir però, omple una voluminosa galleda.

Totalment exsangüie, no ve a emportar-se'l cap quadriga de tir per poder ser trossejat en la intimitat i sense mirades impúdiques. A la vista de tothom se'l socarrima —aquella fortor que t'omple el nas i se't fica a la gola— i se l'escata. Posteriorment s'obre en canal i entren en escena la quadrilla de mocaders i mocaderes. Sense uniformitat en el vestir, sense *pasodoble* ni *paseillo*. Van per feina.

La festa s'ha acabat! Sense olés, ni picaments de mans, ni volta als pallers, ni sortides a collibè, ni trofeus. Les orelles i la cua aniran de dret a l'escudella i carn d'olla.

Missa del Gall, Nadal, Sant Esteve, Pastorets, l'home de les orelles, l'home dels nassos ...

Hi ha dos grups generacionals que estan a punt d'entrar a la història local. El primer, són els qui la guerra no els va permetre exercir de joves i que ara, un grapat d'anys després, i sota el nom d'Amics d'Argentona endegaran tota una sèrie d'actes molts dels quals encara avui perduren. Actes seriosos. De pes i de transcendència. La Festa de la Velleja, la Festa del Càntir, les catifes del Corpus, etc.

El segon grup és el que, amb la cronologia a la mà, li toca entrar dins del panorama local. I són una lleva generacional singular, senyores i senyors!, són la Penya del Llanto! Són, senyores i senyors, aquells vailets a qui els italians de la Littorio els donaven xocolata l'any 1939.

Però aquesta ja és una altra història. O, si més no, la història d'una altra dècada.

**FEU-VOS SOCI DEL
CENTRE D'ESTUDIS, ARA!
Empleneu aquesta butlleta
amb les vostres dades**

Nom i cognoms _____

Adreça _____

Població _____ C. Postal _____

Telèfon _____ Any de naixement _____

Marqueu la modalitat de soci que escolliu:

Normal: 21 € per any Quota reduïda d'estudiants i pensionistes: 14 € per any

Soci protector: 50 € per any Soci anunciant: 45 € per any

Domiciliació bancària pel cobrament de la quota:

Banc o caixa: _____ Codi compte corrent (C.C.C.): _____

Data: ____ de ____ de ____

**CENTRE Jaume
D'ESTUDIS Clavell
ARGENTONINS**

Signatura:

(Lliureu aquesta butlleta a la seu de l'entitat o a qualsevol membre de la junta Coordinadora).

CV CAN VALLS

ELABORACIÓ, QUALITAT I TRADICIÓ

Carrer Gran, 39
Tel./Fax: 93 797 02 07
08310 ARGENTONA
canvalls@telefonica.net

CANSALADERIA
CARNISSERIA
XARCUTERIA
FRUITERIA

CENTRE D'ESTUDIS ARGENTONINS **Jaume Clavell**

Pastisseria Fleca Casas

ARGENTONA

www.fleccasas.com

Forn de Pa
Pastisseria

Tel. 93 797 02 04

08310 ARGENTONA

GRANJA FORMIGA D'ARGENT 1 i 2

C/. Dr. Farrero, 16 - Tel. 93 797 00 71
C/. Puig i Cadafalch, 3 - Tel. 93 797 20 50
08310 ARGENTONA

finques
Gil Parés
corredor d'assegurances

Carrer Gran, 52 - 08310 ARGENTONA
Tel. 93 797 10 13 - Fax 93 756 04 99
info@gilpares.com - www.gilpares.com

Can Baladia

LA FONDA D'ARGENTONA

Passeig Baró de Viver, 56 - 08310 Argentona
Tel.: 93 797 40 08 - Fax: 93 756 13 60

Restaurant
Banquets i convencions
Sales polivalents
Cursos de cuina
Club Gastronòmic
Servei de catering

Carns Selectes - Delicatessen
Pilar
Mn. J. Verdaguer, 24 - Argentona
Tel. 93 797 09 06

Ramaderia Argentona, S.A.

SERVEI A DOMICILI:
Argentona,
Mataró,
Òrrius,
Dosrius
i Canyamars

c/ Rosers, 24
08310 ARGENTONA
Tel. 93 797 02 57
Fax 93 756 03 54
mòbil 669 461 435
ramaderia@hotmail.com

Pl. de Vendre,
parada núm. 5
ARGENTONA
Tel. 93 797 02 59

Mercat de Cerdanyola,
parada núm. 43
08303 MATARÓ
Tel. 93 799 64 55

Ca l'Eva

Plats casolans - Tapes i menjars

Menús diaris

Plaça Nova, 5
08310 Argentona

Tel.: 93-756.16.01

3r Festival de fotografia Alfons Güell - Argentona

30/10/09 - 29/11/09

enguany s'ha celebrat el 3r FESTIVAL DE FOTOGRAFIA ALFONS GÜELL d'Argentona.

Hem tingut la pensada i l'honor d'inaugurar el festival amb les exposicions de dos fotògrafs italians: Ermes Ricci i Gian Luca i, també, la de Pepe Alora del grup internacional LOMO SPAIN. Tots tres van presentar i comentar la seva obra el dia de la inauguració, els primers al Saló de Pedra del Capítol i el tercer a la Casa Gòtica.

Imatge de la inauguració amb Ermes Ricci i Gian Luca

Pepe Alorda presentant el seu treball

Exposició de Pepe Alorda a la Casa Gòtica

Obra de Gian Luca

Obra d'Ermes Ricci

www.grupfotoargentona.com

...i la humanitat va agafar la càmera de fotos

LES EXPOSICIONS

Enguany hem comptat amb les exposicions individuals de 25 socs del grup de fotografia als aparadors de les botigues. Tot un itinerari: fent camí des de l'aparador núm. 1, el de l'Alfons Güell, amb fotos històriques de la vila i la seva gent fins al Saló de Pedra. Sí bé és cert que aquest any les obres del carrer Gran no ens han fet cap favor en quant a la nostra "visibilitat", de cara al futur, aprofitarem aquest nou passeig que ens permetrà que les exposicions quedin més integrades en el paisatge urbà.

Foto: Alfons Güell- Aparador Alfons Güell

Foto: Lluís Bagán - Aparador Macedònia

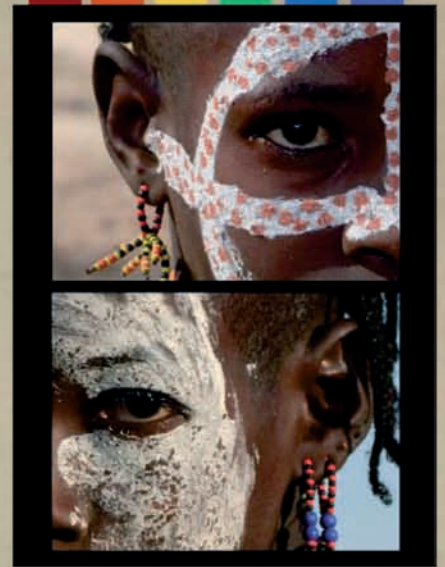

Foto: Eva Colomer - Aparador Can Casabella

Foto: Joan Vaquer- Aparador El Tatànet

Foto: Joan Pardo - Bar La Treva

Foto: Anna Güell- Aparador Perfumeria Mercè

L'ANY DARWINIÀ I LA BIODIVERSITAT D'ARGENTONA

Per a commemorar l'any Darwin, el Grup de Fotografia, conjuntament amb les quatre escoles del poble i l'institut, ha iniciat un projecte comú per a apropar i difondre la biodiversitat d'Argentona entre la ciutadania. La idea ha sorgit de la Lluïsa Soriano, professora de Ciències de l'IES i consisteix en dividir el poble en 4 hàbitats simbolitzats per 4 colors: el verd representant el bosc, el blau, l'aigua; el groc, el conreu i el gris, l'hàbitat urbà. En el nostre cas aquest plantejament ens ha vingut a tomb, ja que tenim 4 escoles, i la Lluïsa és tutora d'ESO. Cada escola s'ha encarregat d'un hàbitat, i han triat una zona específica del poble per a aprofundir el seu estudi. L'escola Sant Miquel del Cros ha triat el conreu, la de Les Fonts, l'aigua; la Francesc Burniol, el bosc, i l'escola de Bernat de Riudemeia l'hàbitat urbà.

Plafons elaborats pels alumnes de les escoles d'Argentona

Foto: Toni Alsina- Aparador Can Batlle

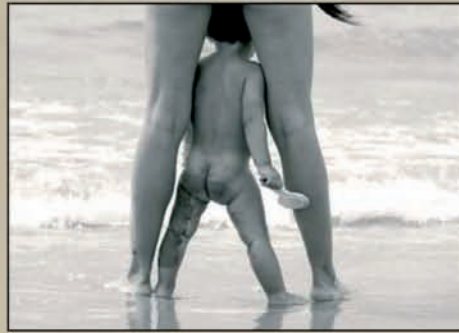

Foto: Joan Salom - Aparador Cristalleries Argentina

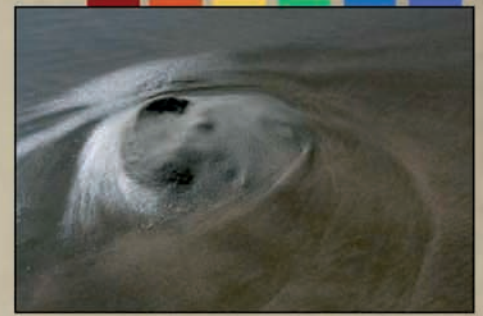

Foto: Anna Gallart- Aparador El tramvia

Foto: Mike Gavin - Aparador César Díaz

Foto: Carles Comas - Aparador Pastisseria Casabella

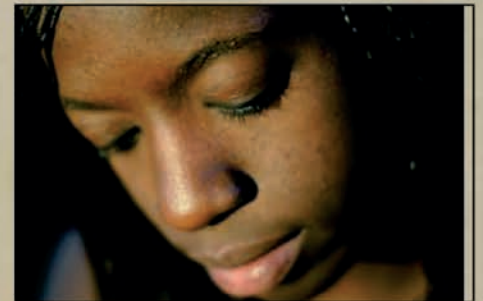

Foto: Marta Fernández - S. Veterinaris d'Argentona

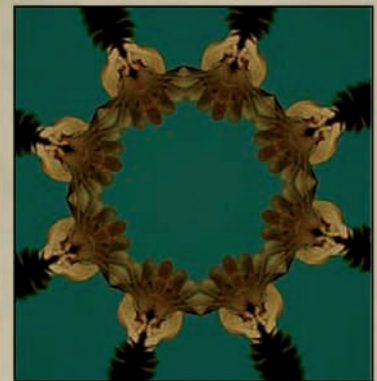

Foto: Cristina Villa - Aparador Maite Gomis

Foto: Albert Burguera - Aparador Ca l'Odon

Un cop associada l'escola amb l'hàbitat corresponent, membres del GFA del CEAJC s'han desplaçat a les escoles per portar a terme sessions específiques adreçades a explicar el tema de "fotografia de la natura". Després vam acompanyar el grup classe en una primera visita, per fer fotos generals, i triar temes per a aprofundir el seu estudi. I, finalment, realitzarem una altra sortida per fer fotos específiques per a il·lustrar les seves redaccions referents a diferents elements del seu hàbitat. Després es va fer una última sessió conjunta per fer una tria de temes per presentar i amb l'ajuda d'en Carles Comas, el "dissenyador gràfic" del GFA, es van plasmar el material escollit en uns plafons didàctics dedicats a cada un dels hàbitats que es van exposar durant tot el festival.

Plafons elaborats pels alumnes de les escoles d'Argentona

El món verd. El bosc **Argentona i la Seva Biodiversitat**
 Fotografies realitzades pels alumnes de 6è de Primària del CEIP Francesc Bonifol

El món gris. Urbà **Argentona i la Seva Biodiversitat**
 Texts i Fotografies realitzades pels alumnes de 6è de Primària del CEIP Bernat de Roquetes

RALLY FOTOGRÀFIC

Enguany s'ha tornat a celebrar el RALLY FOTOGRÀFIC, una de les activitats de més èxit del festival. Es tracta d'una versió contemporània de "la pintura ràpida" que es fa a la festa major i està oberta a qualsevol persona del poble que vulgui participar-hi. Des de l'any passat hem afegit una categoria infantil per tal d'engrescar els joves i assegurar que el resultat sigui més equitatiu. Encara que aquest any el jurat ens ha ben assegurat que el nivell dels joves no tenia res a envejar al dels adults. Enhorabona a tots els participants!

Foto: Mike Gavin - Premi millor col.lecció adults

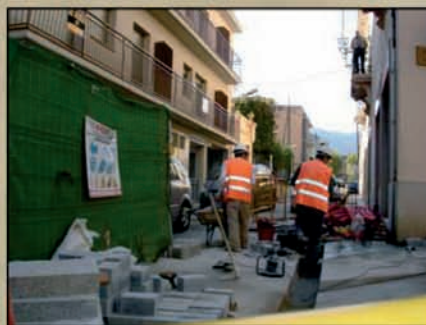
Foto: Mar Rovira Ir Premi millor col.lecció infantil

Foto: Xavier Bargaés -Millor fotografia adult

Foto: Marina Carrión -Millor fotografia infantil

EL TALLER: "FOTOGRAFIA DE VIATGES"

El dissabte, 21 de novembre, en Carles Calero ens va presentar un taller de quatre hores dedicat a tot el referent a la fotografia de viatges, tant a nivell professional com al d'afecionat. La sessió es va acompanyar amb una projecció de diapositives força il·lustratives que ens van permetre disfrutar i aprendre alhora.

